

TELEN med telefonprat med Anne Windsvoll i Paraguay:

Ønsker God Jul til slekt og venner i Notodden - skal selv feire julen på utpost i bushen

— Det er Telen.
— Telen? hva, Telen?

Spørsmålet i den andre enden av tråden lyste formelig av for bauselse — og så rart var vel kanskje ikke det for det var Anne Windsvoll som noe forskrekket sto i en grenseby til Paraguays jungel og trengte litt tid til omstilling før hun fattet at det var hennes hjembys avis som var på tråden for å ønske henne God Jul.

Vi hadde nettopp fått et brev fra Anne Windsvoll. Det vil sikkert huskes at vi intervjuet

henne før 70 åringen for annen gang dro til Paraguays misjonsmark som frivillig og ulønnet arbeider for Mission Normi Ewangelika med stasjon i Pedro Juan Caballero og med utpost Ebenezer i Ideo. Brevet vi fikk er forøvrig gjengitt annet sted i dagens avis, men det var nå det som gjorde at vi fikk lyst til å la Anne Windsvoll sende en rykende fersk hilsen hjem til jul.

Og her er hennes julehilsen: Hils alle slekt og venner fra meg og ønsk en riktig god jul med Esaias 9. 6: Et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og her redømmet er på hans skuldre, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Far, Fredsfyrste.

Fortell også alle at vi har det bra og er friske både Anna Strømsrud og jeg, sier hun, vi dere og vil vite om brevet hennes til oss er kommet fram. Det kan vi altså bekrefte, mens hun ennå ikke har fått de avisene vi har sendt ut til henne. Når hun hører det er aviser underveis blir hun tydelig glad, for hun savner å lese avisen.

Ellers forteller hun at det er varmt og regntid. Luftfuktigheten er helt oppe i 96 prosent. Da vi ringte sto hun på farten og skulle sammen med Anna Strømsrud reise ut til utposten Ebenezer ute i bushen — dersom veiene var så framkommelig at det ble mulig og her skulle så julen feires så vidt vi forsto.

Det vil sikkert være hyggelig for alle hennes venner her i distriktet å få vite at det var en fornøyd Anne Windsvoll vi snakket med, full av arbeids-

iver, og tydelig glad for at hun ble husket med en julehilsen hjemmefra der hun sto på terskelen til bushen for å feire ju-

len sammen med indianerne. Hun lovet forøvrig å sende oss flere brev med inntrykk fra misjonsmarken.

Anne Windsvoll i indianerbryllup der brudeparet hadde 9 barn

- og hvor Paraguays forsvarsminister var forlover

Julebrev til TELENS lesere fra Mission Normi Evangelica Eben Ezer

Eben Ezer den 11/12 1977.

Kjære Telens lesere!

Nå skal dere endelig få en julehilsen fra meg!

Jeg ble heftet i Argentina så lenge, men nå er jeg her. Mange av mine kjente visste at her skulle feires indianerbryllup og det gikk av stabelen den 20. november. Her ute blir de viet borgerlig først og deretter er det kirkevielse.

Dette, et meget historisk samvær, som ble innledet av pastor Juan Ortega (pastor for kirken i distriktet og Eben Ezer). Vi var samlet til et tredobbelt indianerbryllup. Etter det vi vet, er det det første indianerbryllup her, iall fall her nord. Disse bor her i kolonien og har bodd sammen i mange år, for det ene paret har 9 barn. — Men nå hadde noe nytt skjedd, de hadde blitt kristne og derfor ville de gifte seg før de ble døpt.

Et av våre mål her er at indianerne skal integreres i et vanlig samfunn og følge dets lover, og så med hensyn til dette å gifte seg. Vi har også et høyere mål, å bringe dem evangeliet som er viktig og som i sannhet forbedrer deres livsforhold.

Vi så fram med spenning til dette bryllupet. Allerede for noen måneder siden var misjonær Anna Strømsrud og snakket med for-

svarsministeren som blant annet er sjef for indianersaken, om dette. Han anbefalte det på det beste.

I samme anledning fikk han inn bydelse til bryllupet, som han aksepterte. Men da dagen begynte å nærme seg, kom regntiden som gjorde det usikkert om vi fikk besøk av forsvarsministeren, for i regn er våre to fremkomstmidler umulige eller usikre. — Dagen da den borgerlige vielsen fant sted, var det regn. Men søndag ble en fin dag! Det var lettskyet vær og bra temperatur.

Det paraguaiske og det norske flagg vaiet i vinden, og kirken var vakkert pyntet med palme-grener, bregner, blomster og flagg, samt en løper i hvitt og rødt ved kneeskammelen. Like før kl. 10 kom forsvarsministeren med frue og et stort følge tok plass i kirken. De tre brudeparene tok seg flott ut i sine klær. En brud i rosa, en i hvitt og en i grønn kjole, og brudgommene i mørke bukser med hvite skjorter og sorte slips.

På et øyeblikk var kirken full. Over 300 var det plass til og mange stod utenfor. Etter innledningen og sangen: «Jesus, du meg elsker», talte pastoren om ekte-skapet ut ifra Bibelen og foretok vielsen par for par.

Forsvarsministeren med frue var forlovere. Etter vielsen sang

man «Gud skal bevare deg». Deretter holdt forsvarsministeren en fin tale til parene.

Til slutt takket Anna Strømsrud forsvarsministeren for at han tok seg tid til å komme og for alt hans arbeide for indianerne.

Etter samværet ble alle innbudt til middag, og forsvarsministeren hadde liten tid så han gikk straks han hadde spist. — For de øvrige gjester, ca. 300 innbudte og ikke innbudte, var det ordnet med ekte «asado» og manjokker. Dette er kjøtt stekt på spidd. En stor okse på noen 100 kilo måtte late livet. Det var visst ingen som foraktet et så herlig måltid.

Som vanlig måtte det være bryl-

lupskake, 3 veldig store sådanne, så hver fikk et stykke. Og alt var så vellykket!

Post festum fikk vi høre kritikk for at det ble gjort så stor stas på indianerne. — Det fantes nemlig høyere autoriteter i landsbyen og aldri hadde noen forsvarsminister æret deres bryllup. Men for oss var det viktig å vise at også disse var vanlige mennesker, med like rettigheter som oss andre. De er ikke bare indianere som ingen skal ta hensyn til.

Med dette ønsker jeg Notoddens befolkning en god jul og et godt nytt år!

Hilsentil alle kjente fra
Anna Windsvoll